

Chương 7

Bí Mật Không Thể Nói

Lúc này vợ Đại Đầu không phản đối nam nhân nhà mình, chỉ do dự nói: "Này... Không được tốt! Đây là chuyện tốt, ta vừa thấy cô gái này liền thích. Chỉ là lúc này mà nói thật không phúc hậu, giống như chúng ta cố ý ép buộc nhà hắn."

Lâm Đại Đầu thấy vợ có cùng ý nghĩ với mình, tinh thần phấn chấn, vội ngồi xuống mép giường kê bên nàng, dùng khẩu khí thương lượng nói: "Ta không nói bây giờ, đợi thời điểm thích hợp mới nói."

Vợ hắn nghi ngờ nói: "Thời điểm nào thích hợp?"

Lâm Đại Đầu hướng cửa sổ ngắm một cái, thấp giọng nói: "Phải xem nương Tước Nhi có thể xuống sữa hay không. Nếu có thể xuống sữa, ta lại nghĩ biện pháp khác. Nếu không thể xuống sữa, chuyện này dễ làm."

Vợ hắn bất mãn nói: "Sao lại dễ làm? Còn không phải khó há mồm."

Lâm Đại Đầu vội nói: "Không khó há mồm. Nếu nương Tước Nhi không có sữa khẳng định buồn chết. Người đừng chờ nàng mở miệng nhờ vả, người tới cửa nói với nàng, nói nhìn nha đầu kia rất đáng thương, thường qua cho nàng bú. Đừng cho ăn quá no, mỗi lần cho nàng ăn lưng dạ. Dù sao còn phải cho con mình bú, nương Tước Nhi cũng không tiện trách người. Người dựa vào công phu cho bú sữa, ôm con trai ta tới chơi với nha đầu này. Lâu ngày, người nói đùa với nương Tước nhi, người rất thích nha đầu kia, hết sức thương nàng, nếu có thể gả làm vợ Xuân Nhi thì tốt rồi. Nương Tước Nhi nghe người khen con gái mình còn mắt hứng sao? Nàng lại cần người giúp nàng bú sữa, lại nói con gái nàng trưởng thành phải lập gia đình, bộ dạng Xuân Nhi chúng ta cũng tốt, chúng ta lại cách vách Hoàng gia, đều hiểu rõ nhau còn sợ nàng không đáp ứng sao."

Nghe lời nói này, Đỗ Quyên đối với Lâm Đại Đầu bội phục đến phủ phục dập đầu.

Không giống với to đầu, có trí khôn.

Nàng gần như có thể khẳng định người mẹ mới của nàng sẽ đồng ý mới hôn sự này, không chỉ bởi vì những lý do Lâm Đại Đầu nói, còn bởi vì bí mật người khác không biết: nàng không phải con gái ruột của nhà họ Hoàng, nàng do vợ của Hoàng Lão Thực nhặt được.

Người tính kế trên đầu bản cô nương, người... người...

Đỗ Quyên trong lòng đối với Lâm Đại Đầu phát giận, nhưng là chỉ là phát giận mà thôi. Nàng cảm giác thân thể mình nhỏ, đành suy sụp nhận mệnh. Trước mắt, nàng trừ bỏ nghe, nhìn, cái gì cũng không thể làm.

Ừ, khóc vẫn là có thể.

Khóc rất nhiều, người khác chỉ biết vì nàng đói bụng, kinh ngạc, bị bệnh, ai có thể hiểu rõ ý của nàng? Đem cổ họng khóc ách, mình hiểu rằng không hay ho!

Hết thủy phải chờ lớn lên rồi nói sau!

Dù không tốt cũng phải đợi đến lúc có thể mở miệng nói chuyện.

Nếu có thể thuận lợi tìm được Lý Đôn, cái gì nàng đều không quan tâm.

Vì thế, nàng tĩnh tâm lại, nghiêm túc nghe đôi vợ chồng này nói chuyện.

Vợ Đại Đầu đối với chủ ý của chồng thập phần bội phục, cười nói: "Tốt. Nếu nương Tước Nhi không đáp ứng, cũng không bị mất mặt mũi, tóm lại là nói đùa. Vui đùa như vậy, lúc chúng ta nhàn rỗi thường nói, không ai cho là thật."

Lâm Đại Đầu đắc ý nói: "Người khác thì không dễ nhưng Hoàng gia khẳng định muốn làm, nếu nương Tước Nhi thật không có sữa."

Vợ Đại Đầu cúi đầu, nhìn ánh mắt đen láy của Đỗ Quyên, nói: "VẬY người đi nhặt hai mươi trứng gà. Láy nhiều chút, mặt mũi cũng dễ nhìn."

Lâm Đại Đầu thế nhưng không phản đối, điều này làm cho Đỗ Quyên thập phần cảnh giác.

Hắn nói: "Không có, còn dư 2 cái. Không phải đều cho người ăn sao, nếu không người có nhiều sữa như vậy sao? Lại tích góp vài ngày cho nữa, cũng giống nhau."

Vợ hắn trợn trắng mắt nhìn hắn, nói: "Người lúc này hào phóng như vậy."

Lâm Đại Đầu hắc hắc cười, Đỗ Quyên cảm thấy hắn đang cười gian.

Lại nghe hắn khoe thành tích: "Ta nói này, thôn Thanh Tuyền biết ta thương vợ. Người nhìn Hoàng Lão Thực, thấy Lão Thực nghe lời, cả ngày bị vợ hô tới quát lui, nhưng không biết thương vợ. Chậc chậc, sinh con trên núi... Cái này là chuyện gì! Người đoán thế nào? Ta vừa hỏi hắn, nương Tước Nhi muộn rồi không trở về, hắn cũng không biết đi đón, còn chờ nàng trở về nấu cơm..."

Vợ hắn hiển nhiên đồng ý hắn lời nói, ném cho hắn một cái nhìn chứa đầy tình ý, nói: "Thấy, thấy người có thể! Người thương vợ, ta không thương người, không thương con trai sao? Lúc ăn thịt, không phải mời người ăn trước?"

Hai người tiếp tục liếc mắt đưa tình, thấy thế Đỗ Quyên càng thêm thất lạc, nhớ tới Lý Đôn.

Nói giỡn vài câu, Lâm Đại Đầu cười híp mắt hỏi: "Cho bú xong chưa? Nhanh đưa trả về! Người ôm đứa bé, ta giúp người cái giỏ, xách gà. Trời tối, lại là đầu tháng, trong núi đen như mực."

Vợ hăn đồng ý, vội vàng đứng dậy.

Hai người ôm Đỗ Quyên ra cửa, Đỗ Quyên lập tức nghe bên phải cách đó không xa truyền đến tiếng người ồn ào, phảng phất như đang tranh chấp.

Vợ Đại Đầu hỏi: "Đây là chuyện gì?" Vênh tai nghe.

Lâm Đại Đầu đi ra sau, khép cửa lại, cũng nghiêng tai nghe xong, nói: "Là Hoàng đại nương. Giống như cãi vã."

Đỗ Quyên nhú mày, xem ra nhà mới này thật không ít chuyện.

Vợ chồng Lâm Đại Đầu đi vội hai ba bước tới trước cửa Hoàng gia, thấy lão thái thái đứng ở cửa nhìn vào trong nhà kêu lên: "Thôn Thanh Tuyền đến mà xem người phụ nữ hung dữ này! Cưỡi trên đầu nam nhân mình không tính, còn không để bà bà trong mắt. Người sinh con, làm bà bà hảo tâm cảm trứng gà đến thăm người, lỗ mũi của người không phải mũi, mắt không phải mắt, đem người đuổi ra ngoài. Người gọi người trong thôn tới bình xử chuyện này a!"

Hoàng Lão Thực đang ở một bên khuyển nàng.

Lâm Đại Đầu vội vàng đem rỏ trên tay và gà đưa vào phòng, một bên khuyển nhủ: "Đại nương, có lời từ từ nói, từ từ nói!"

Vợ Đại Đầu cũng nói: "Đại nương, ta vào trong nói."

Hoàng đại nương nhìn thấy hai người, phảng phất như tìm được người đáng tin cậy, muốn giữ chặt hai người năm rỏ mười nói hết ra. Nàng nói mình nghe vợ lão đại sinh, nhanh chóng gom một rỏ trứng gà đến coi nàng, lại bị mắng là thứ không đầu không mặt. Ta liền nói một câu 'Lại sinh con gái'. Lời này không tốt sao? Nàng vốn là sinh con gái nha, còn không cho người làm nãi nãi nói! Ta cứ nói, làm sao? Còn không đúng sao! Vốn là con gái còn không cho người nói. Bộ không cho nói nàng không phải con gái? ..."

Lâm Đại Đầu hai người không cố khuyển, đều là một ít không đau không ngứa lời nói thôi.

Hoàng Lão Thực lúc trước còn cố khuyển giải, lúc này có người tới, đơn giản im tiếng.

Hoàng đại nương vẫn lải nhải, nói mình tiết kiệm đến trứng gà không dám ăn, đưa đến, cũng không được chút nhân tình.

Bỗng nhiên, Phùng Thị từ trong phòng nghiêng ngả lão đảo đi ra, trong tay nhắc một cái rổ, sặc thanh gọi to: "Con gái cũng do con trai của người trông ra ! Ai không biết sinh con trai! Ta lại không phải đã sanh con trai sao! Ta sinh cho Hoàng gia 2 đứa con trai, đã chết người liền quên? Không nuôi sống, là chúng ta không bản lĩnh. Chúng ta không có bản lĩnh cũng không bạc đãi 2 lão nhân các người, có năm nào thiếu lương thực và củi cho các người? Đói chết con trai không ít do các người một phần!"

Một bên quát to, một bên cầm rổ nhét vào tay lão thái thái, nói: "Cầm lại! Trứng gà này ta không dám ăn."

Nói xong, từ tay vợ Đại Đầu đoạt lấy Đỗ Quyên, đi vào phòng.

Hoàng đại nương tức giận đến cả người loạn chiến, nhìn vợ Đại Đầu nói: "Người nghe một chút, đây là nói ta và cha hấn ăn nhiều, đem cháu trai chết đói..."

Vợ Đại Đầu vội vàng khuyên, nói nương Tước Nhi chính là khẩu xà tâm phật, kỳ thật là người hiếu thuận, một bên kêu Hoàng Lão Thực đưa mẹ hấn về.

Hoàng đại nương lau nước mắt đi, rổ trứng gà cũng mang đi, nói không lấy "mặt nóng thiếp mông lạnh người ta".

Lâm Đại Đầu và Hoàng Lão Thực tự mình đưa nàng.

Vợ Đại Đầu vào phòng, nhìn Phùng Thị nói: "Người nói người, lại cương như vậy. Gây một trận, trứng gà chưa ăn đến miệng, còn đắc tội bà bà, tự mình cũng sinh khí, tội gì chứ!"

Phùng Thị đang ôm Đỗ Quyên tựa vào trên giường ngậm chặt miệng giận dữ, nghe vậy ngẩng đầu lên nói: "Đắc tội thì đắc tội! Trứng gà của nàng ăn ngon sao? Ăn trứng của nàng sẽ lái nhải nhắc một đời, ta nói với người, Hoàng Hoa Nhi của ta do ta nuôi lớn. Ta không dám dính nàng!"

Vợ Đại Đầu nhìn nàng giận dữ nói: "Bà bà người miệng mồm dong dài, người không sai. Em dâu người không phải ăn bao nhiêu năm trứng gà của nàng sao! Hai đứa trẻ nuôi ở bên nàng. Người còn muốn mạnh mẽ! Tính tình này quá thua thiệt, phải sửa!"

Phùng Thị không tiếng động rơi lệ, nói: "Ta lấy cái gì mà so với nàng? Lão Thực chúng ta giống như là con nhật được, làm gì cũng không được cái tốt. Trong mắt nàng chỉ có con trai kế và con dâu kế tốt."

Lại lâm bầm nói: "Con gái ta mang thai tám tháng, vùng vẫy giành sự sống mới sinh ra, không để cho người nói! Nàng không thích, ta không ăn trứng gà của nàng..."

Đỗ Quyên cảm giác tay nàng ôm mình phát run, không ngừng lặp lại mấy câu nói đó, trong mắt toát ra ánh nhìn sợ hãi, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Nàng sinh một con trai lại làm mất, đây là cây gai trong lòng nàng, không dám nói cho bất luận kẻ nào. Ai chạm cây gai này, nàng đều cảm thấy đau, nàng liền và người đó oán.

Nàng không thật tâm bảo hộ con gái nhật được của mình .

Chương 8

Tiểu Thư Tỷ Gọi Hoàng Tước Nhi

Hiểu điểm ấy, Đỗ Quyên vẫn hết sức đồng tình Phùng Thị.

Không chỉ đồng tình nàng mất con trai, còn bởi vì đứa con mất đi rất có khả năng là Lý Đôn. Các nàng đồng bệnh tương liên.

Vợ Đại Đầu thấy nàng rơi lệ, vội nói: "Người đây là làm cái gì! Vừa đi một vòng quý môn quan về, bộ đáng nửa chết nửa sống, đang lúc ở cũ còn khóc? Bị bệnh tự hại mình không tính, con đi theo chịu tội."

Phùng Thị cũng ý thức được không ổn, vội kiệt lực nhịn xuống.

Hôm nay nàng khóc quá nhiều, không chừng sẽ sinh bệnh.

Vợ Đại Đầu đem lời dễ nghe khuyên giải an ủi nàng, lại khen Đỗ Quyên bú sữa ngoan thế nào, ánh mắt còn có thể nói chuyện, tương lai nhất định là cô gái hiểu chuyện dễ thương, một hơi đem tương lai Đỗ Quyên thổi lên trời.

Phùng Thị nghe xong cao hứng, cúi đầu nhìn về phía Đỗ Quyên trong ngực.

Đỗ Quyên vội ném cho nàng một cái tươi cười trấn an, còn giơ tay sờ mặt nàng.

Phùng Thị giật mình, cảm thấy đứa bé này thật sự không tầm thường, nói không chừng là ông trời thấy nàng mất con trai, cố ý bồi thường nàng, bởi vậy dùng sức ôm chặt nàng, giống như ôm lấy cọng rơm cứu mạng vậy.

Vợ Đại Đầu vẫn thao thao bất tuyệt khuyên Phùng Thị.

Bỗng nhiên quay đầu nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ từ ngoài cửa phòng tiến vào, hai tay có một cái khăn lau màu xám, nâng một cái chén bằng sứ thô, nhìn chăm chăm không chớp mắt, cẩn thận vượt qua ngưỡng cửa đi vào.

"Nha đầu thật cần mẫn. Nhìn Tước Nhi, mới bây lớn đã biết nấu cơm." Vợ Đại Đầu mặt đầy nét cười, cao giọng khen, một bước dài sai đến đỡ lấy cái bát kia, sợ bé gái đánh vỡ, "Xem này trứng gà nấu..."

Nhìn lướt qua trong bát, nàng liền ngậm miệng, dừng lại một chút mới khó khăn nhìn Phùng Thị nói: "Coi như tốt. Người bé như vậy đâu. Thu Sinh nhà ta đã sáu tuổi, cho hắn nhóm bếp lò cũng không xong, đừng nói nấu cơm."

Phùng Thị đặt Đỗ Quyên xuống giường, tiếp nhận bát kia vừa nhìn, chân mày liền nhăn lại, "Ngươi còn giúp nàng nói. Xem đây là cái gì? Một ly rượu như vàng! Trứng gà nấu nát thành như vậy! Ngươi sao xuẩn như vậy chứ?"

Hoàng Tước Nhi khiếp sợ nhìn mẹ, thân thể nhỏ không khỏi rụt lại một cái, không dám tới gần bên giường.

Vợ Đại Đầu vội vàng đứng dậy ngăn lại nói: "Nàng không phải còn nhỏ sao! Tước Nhi, đi, lại đi nấu mấy cái trứng gà. Thím dạy ngươi."

Phùng Thị vội ngăn cản nói: "Không nấu. Ăn ba cái đủ rồi."

Vợ Đại Đầu liếc nàng một cái, nói: "Mới có ba cái. Còn nấu như nữa. Ngươi ở trên núi đốn củi, sinh con, lại tự ôm con về, chịu mệt như vậy, ba quả trứng gà sao đủ? Còn có, ngươi không phải muốn thức sữa sao, không nhiều ăn chút sữa như thế nào thức xuống dưới?"

Nàng đối với việc này thập phần thân thiết, nóng lòng muốn biết Phùng Thị có thể xuống sữa hay không.

Phùng Thị liền lúng túng, giận dữ nói: "Không cần trứng gà. Lần trước tẩu tử nhà mẹ đẻ ta sinh con, đưa đi hai mươi. Hôm kia gia gia nàng qua đại thọ 50, lại là 50, trong nhà tích góp đều đưa đi. Ba cái này, là gà vừa đẻ hôm nay, đều nấu."

Vợ Đại Đầu tươi cười, nói: "Không có việc gì, ta mang đến ba mươi cái. Còn có một con gà. Đợi lát nữa Lão Thực huynh đệ trở về, làm cho hấn giết hầm canh, sáng mai có thể ăn."

Nói xong, dắt bé gái kia ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Tước Nhi, thím chỉ ngươi. Trứng gà luộc, đổ nước cho trứng vào nồi. Vào nồi không thể động nó, đợi trứng gà nấu chín mới có thể động, dùng muôi từ bên dưới nhẹ nhàng múc..."

Thanh âm dần dần đi xa, gian ngoài trong phòng bếp liền có động tĩnh.

Phùng Thị thở dài, không cố ngăn trở.

Mặc dù là hàng xóm, vợ Đại Đầu sinh con, nàng đều đưa gà và trứng gà qua. Lần này bọn họ trả lại, cũng là hoàn lễ, không tính tặng không.

Nàng đem bát canh trứng gà kia uống một hơi, bát đĩa đặt lên cái thùng bên giường, sau đó tựa vào đầu giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Mắt nàng vừa nhắm, liền nhớ đến đứa con bị mất, bất giác thương tâm, cảm thấy không khác gì nằm mơ.

Đỗ Quyên cố không ngủ, còn muốn nghe chút tình huống về cái nhà này.

Chợt nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng khóc nức nở, biết phụ nhân này lại khóc, tim cũng như bị dao cắt theo.

Mãi đến khi phòng ngoài truyền đến tiếng bước chân, vợ Đại Đầu lại bung một chén tiến vào.

Phùng Thị cuống quýt quay mặt vào trong giường, dùng mu bàn tay lau nước mắt, đổi khuôn mặt tươi cười quay đầu hỏi: "Lại nấu ba cái?"

Vợ Đại Đầu nói: "Ta làm chủ, nấu năm cái. Ăn tám cái mới tốt. Ăn tám cái mới phát. Phát sữa lại phát tài."

Phùng Thị tiếp nhận bát, đầu lòng nói: "Ăn như vậy, như thế nào ăn được chứ?"

Vợ Đại Đầu giận trách: "Lại không phải ăn mỗi ngày như vậy. Nữ nhân ở cũ, không thể khổ, dưỡng không tốt bị lưu lại bệnh căn!"

Đang nói chuyện, Hoàng Tước Nhi tiến vào, nhìn Phùng Thị nhỏ giọng nói: "Nương, ta xem muội muội một chút."

Phùng Thị đen mặt nói: "Xem cái gì mà xem! Muội muội ngủ."

Đỗ Quyên kháng nghị phát ra tiếng kêu "Y nha", nàng cũng muốn gặp tiểu thư tỷ tỷ.

Vợ Đại Đầu chụp chân cười nói: "Ta nói đùa bé này hiểu chuyện đi! Người nói nàng ngủ, nàng liền nói ra một tiếng cho người nghe, nói cho người biết nàng không ngủ. Nga, ta tới nhìn Hoàng Hoa Nhi một cái! Để Hoa Nhi xem tỷ tỷ!"

Nàng nghiêng người vào giường, đem Đỗ Quyên ôm ra.

Hoàng Tước Nhi mừng rỡ đến gần trước mặt xem.

Phùng Thị bị vợ Đại Đầu nói đùa, dừng đùa lại nói: "Theo như người nói như vậy, đùa bé này còn không thành tinh! Nhỏ như vậy có thể nghe hiểu tiếng người?"

Vợ Đại Đầu cũng là nói đùa, cũng không có để ý.

Nàng ôm Đỗ Quyên, hạ thấp xuống để Hoàng Tước Nhi xem, một bên giả giọng điệu Đỗ Quyên đặc ý nói: "Đó là ta! Ta Hoa Nhi thông minh. Ta chính là tiểu nhân tinh!"

Đỗ Quyên bị dọa một cái giật mình, thậm nhủ sau này phải chú ý, nếu thật bị người xem như ngoại tộc tiêu diệt, đó không phải là thảm kịch nhân gian sao!

Đang nghĩ tới, chợt nghe " " vang nhỏ, là tiếng chắc lưỡi, thanh âm tiểu hài tử.

Nhắc mắt vừa nhìn, một bé gái ba bốn tuổi rơi vào tầm mắt.

Đỗ Quyên trong lòng run run một cái. Đứa nhỏ nhỏ như vậy đã nấu cơm?

Hoàng Tước Nhi bình thường tóc vàng rũ xuống cần cổ, có chút rối tung, một vết nước trên trán hình như bị phỏng, khuôn mặt nhỏ vàng vọt, thân thể mảnh khảnh nhỏ, điển hình của dinh dưỡng không đầy đủ.

Lại cẩn thận chăm chú nhìn, là đứa nhỏ chọc người thương. Mặc một bộ đồ điểm bông xanh giặt đến trắng bệch. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vàng vọt, lông mày cũng thưa thưa vàng. Đôi mi lại đẹp, không có hỗn độn, mà là hàng mi nhu thuận cong cong, hơn nữa không lớn không nhỏ tròn mắt, rất dễ nhìn. Mũi cũng không có cao thẳng, lại rất tinh xảo khéo léo.

Lúc này, nàng đối diện Đỗ Quyên chặc lưỡi mua vui, khẽ giọng kêu: "Muội muội! Tiều muội muội "

Nhoén cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười, bên miệng lộ ra một cái răng khênh, bộ dáng kia quá khả ái, Đỗ Quyên nhìn không được liền cười.

Thấy Đỗ Quyên cười, Hoàng Tước Nhi thật vui vẻ, đuôi lông mày nhếch lên.

Nàng cẩn thận đưa tay vuốt ve mặt Đỗ Quyên, sau đó ngạc nhiên ngửa mặt nhìn vợ Đại Đầu nói: "Lâm thím, mặt muội muội thật mềm!"

Vợ Đại Đầu cười nói: "Không phải sao. Vừa sinh ra bé bú sữa, trên người đều là nước. Bú sữa, bộ dạng cũng mềm mại."

"Tước Nhi!" Phùng Thị kêu một tiếng, đem bát đưa qua, "Nương không ăn được, còn lại người ăn đi!"

Hoàng Tước Nhi vội vàng hai tay tiếp được bát, nhu thuận trả lời: "Ta đặt trên bếp, để nương sáng mai hâm nóng ăn."

Phùng Thị quát: "Nói người ăn thì người ăn! Lo lắng nhiều làm cái gì?"

Vợ Đại Đầu trách cứ: "Người nhìn người kia, đang tốt lại mắng nàng. Nàng đây không phải là đau lòng người sao!"

Đang nói, bên ngoài có động tĩnh, là Hoàng Lão Thực và Lâm Đại Đầu trở lại.

Chương 9 Mẹ Không Sữa

Sau khi hai người đàn ông trở về, vợ Đại Đầu phân công đem con gà kia giết, thu thập bỏ vào hầm. Vội một hồi, đợi vợ Hoàng Lão Thực ăn cơm, Lâm gia hai người mới cáo từ rời đi.

Đỗ Quyên quả thực không chịu nổi, sớm ngủ say.

Lúc nửa đêm, nàng tỉnh lại một lần.

Địa phương xa lạ, đen kịt, ban đêm yên tĩnh, nội tâm của nàng toát ra nỗi cô độc.

Nàng thập phần mót tiêu, muốn làm ra chút động tĩnh, đánh thức cha mẹ mới đem mình đi tiểu, phía dưới sớm đã không khống chế nổi, một dòng nước âm âm chảy ra thật ấm áp.

Đợi lát nữa lạnh sẽ khó chịu, Đỗ Quyên áo nã nghĩ.

Rối rắm một hồi, đang muốn ngủ, lại nghe Phùng Thị thấp giọng khóc nức nở.

Người phụ nữ này thật đáng thương! Ẩn giấu đoạn tâm tư này, còn đang ở cũ mà vụng trộm thương tâm như vậy, sớm hay muộn sẽ đem thân mình suy sụp.

Đỗ Quyên âm thầm thở dài, mơ mơ màng màng ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, tiếng ồn làm nàng tỉnh lại. Ánh sáng mặt trời chói lọi xuyên qua cửa sổ, tiếng nồi niêu va chạm ở phòng bếp, tiếng chó sủa bên ngoài hoà với tiếng gà gáy cô cô, còn có tiếng quét rác ở nhà chính nổi thành một mảnh. Một ngày mới bắt đầu.

Cảm thấy dưới thân ẩm ướt, nàng giật giật nhưng không lên tiếng.

Tối qua Phùng Thị nửa đêm còn khóc, lúc này mới chợp mắt ngủ, nàng không muốn kinh động nàng.

Ai ngờ Phùng Thị cảm thấy nàng cử động, lập tức quay mặt lại, hai người mắt đối mắt.

Theo thói quen Đỗ Quyên cho nàng một khuôn mặt tươi cười.

Khóe miệng Phùng Thị nhếch lên, giống như người khác đối với nàng cười, nàng không thể không đáp lại.

Nàng ngồi dậy, kéo một kiện áo mỏng ở thanh ngang đầu giường mặc vào trên người, sau đó ôm lấy Đỗ Quyên, giúp nàng thay tã.

Đỗ Quyên khoả thân hoàn toàn, bị nàng lăn tới lăn lui xoa nắn. Tình cảnh không thể tự chủ làm cho nàng thực nản lòng. Cũng may thay đổi tã khô mát xong, người thư thái rất nhiều.

Lúc Phùng Thị thay tã, Đỗ Quyên nhăn nạy, cắn răng nén giận. Đợi thay xong, nàng mới thở phào một hơi dài. Cả kinh Phùng Thị đem nàng dựng thẳng lên, nhìn chăm chăm vào mắt nàng cả nửa ngày.

Đỗ Quyên bị dọa sợ, không biết làm sao, nên hướng nàng nhếch miệng cười.

Phùng Thị lảm bảm nói: "Thật là cái tiểu tinh quái!" Một bên cởi bỏ vạt áo cho bú sữa.

Đỗ Quyên lại bắt đầu kháng cự.

Bởi vì Phùng Thị trên người có mùi. Từ hôm qua về, nàng còn chưa tắm rửa. Mùi mồ hôi trên người và mùi máu tươi hỗn hợp, quả thực không dễ ngửi.

Cũng không ai giúp Đỗ Quyên tắm rửa.

Cuộc sống này thật khó qua!

Phùng Thị đem nụ hoa để vào miệng Đỗ Quyên, thấy nàng không chịu há mồm, gấp đến độ mắng "Đòi nợ quỷ", "Không bớt lo nha đầu".

Đỗ Quyên ủy khuất đòi mạng.

Đúng lúc này, tiểu thư tỷ Hoàng Tước Nhi cậy chổi nhỏ bện bằng cỏ lau vào phòng quét rác. Nghe Phùng Thị mắng liền đến gần trước giường hỏi: "Muội muội không bú sữa?"

Đỗ Quyên nhanh chóng phán đoán tình thế, cảm thấy nếu nàng tuyệt thực, chỉ sợ nương sẽ không nhớ tới tắm xong mới dứt sữa cho nàng, hao tổn như vậy thật không ý nghĩa, vì thế nhận mệnh ngậm nụ hoa kia bú.

Phùng Thị thấy nàng ăn, liền phân phó Hoàng Tước Nhi: "Tát chút nước rồi hãy quét. Đùng để tro bụi bay khắp nơi."

Hoàng Tước Nhi đáp ứng một tiếng, vội bỏ lại chổi đi ra ngoài múc nước.

Đỗ Quyên hút vài cái liền buông miệng, bởi vì cái gì cũng không hút ra.

Phùng Thị vẫn không có xuống sữa!

Phùng Thị lại không biết, cho rằng nàng lại làm cái gì quái lạ, đem bộ ngực ra phía trước, nói: "Ngươi cái tiểu đòi nợ, kiếp trước lão nương thiếu ngươi sao? Khó phục vụ như vậy!"

Tiểu đòi nợ lại cố gắng hút vài cái, vẫn không có gì cả.

Nàng không khỏi tỏ oán nói: "Không có gì cả! Ăn cái gì ăn?"

Nàng quýnh lên lại quên thân phận bây giờ, liều mạng mở miệng nói. Thực tế là một trẻ sơ sinh nói chuyện, chính là gương cái miệng nhỏ nhắn oa oa gọi, méu vài cái, về mặt thập phần ủy khuất, thật là buồn bực.

May mà nàng kháng nghị gọi ra sự chú ý của Phùng Thị, vội vàng dùng tay chen vào dùng sức bóp bầu ngực, nơi nào ra sữa.

Nàng vừa vội vừa buồn, trong lòng nổi lên một cỗ hỏa, liền đem Đỗ Quyên vút xuống giường, mặc xiêm y rời giường đi ra ngoài, cũng không biết làm cái gì.

Đỗ Quyên cũng buồn khổ, cảm thấy tiền đồ một mảnh đen tối.

Có thể nghĩ, nương không có sữa, nàng sắp sửa tiếp tục 'sự nghiệp' đi xin sữa vợ Đại Đầu ăn, sau đó bị Đại Đầu tính kế đánh hôn, rồi tiếp đó... Nàng cũng không biết làm sao bây giờ.

Do bản tính nàng tích cực lạc quan, trước mắt cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể đợi lớn lên rồi tính.

Hoàng Tước Nhi bung nửa gáo nước tiên vào, tát nước quét rác.

Thấy nương không ở đó, nàng quét hai lần liền bỏ lại chổi chạy đến bên giường, rướn cổ chơi đùa với muội muội.

Đỗ Quyên nhàn rồi không có việc gì, hết sức phối hợp làm các dạng biểu tình đáp lại, tỷ muội hai người đồng loạt cười, cũng không biết là ai đùa ai.

Hoàng Tước Nhi cho rằng muội muội là bị chính mình đùa cười, thập phần vui vẻ. Đang vui sướng, bên ngoài một tiếng kêu "Tước Nhi, người chêt trong phòng sao không đi ra?"

Hoàng Tước Nhi cả kinh, vội vội vàng vàng đáp: "Tới liền."

Vội vàng xoay người nhắc chổi lên, và vẽ chữ đại, quơ vài cái, đem tro bụi cặn bã tụ lại, dùng ki hốt rác hốt ra ngoài.

Trong phòng không có người, yên tĩnh trở lại.

Đỗ Quyên bữa sáng không vui, dùng sức nghiêng đầu đánh giá gian phòng kia. Sát tường bên tay trái là một cái tủ gỗ lớn, hai cái rương gỗ, đều là gỗ thô, có chút cổ xưa. Tường đối diện cũng có cái rương gỗ lớn, bên cạnh là cái giá có tấm ván gỗ khoảng chừng một thước dài nửa mét rộng, mặt trên để cái sọt đựng kim chỉ, rở đưng tạp vật.

Phía trước dựa vào bên dưới cửa sổ, một cái bàn cũ, trên mặt có cây lược gỗ, hộp trang điểm.

Góc tường còn có hai cái lu cao khoảng 2 thước, hẳn là đựng lương thực.

Đang nhìn, Phùng Thị bung một cái chén lớn vào phòng, xộc mũi một mùi thơm của canh gà, Đỗ Quyên không khỏi nuốt hai lần nước miếng.

Xem ra vì xuống sữa, mẹ muốn ra vốn gốc ăn.

Chỉ thấy nàng một lần nữa ngồi trở lại trên giường, ở đầu giường để một cái ghế đầu cao để bát canh gà. 'Hút ực' có tiếng ăn.

Hoàng Lão Thực từ ngoài tiến vào, ngửi thấy mùi thơm, ưỡn mặt cười nói: "Mùi vị này quá hấp dẫn người. Ta cũng ăn chút đi. Dù sao kia đầu gà chân gà cũng không có thịt, người ăn không phải trả tiền..."

Thấy Phùng Thị cúi đầu không để ý tới hấn, hấn liền đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, cũng bung một cái chén lớn đi vào.

Phùng Thị thế này mới nhắc mắt, cả giận nói: "Người mấy chục tuổi đời còn tham như vậy. Không ăn có thể chết a! Không biết chừa chút cho Tước Nhi!"

Hoàng Lão Thực vội nói: "Cánh gà và gan gà đều cho Tước Nhi. Ta chỉ múc đầu gà, móng gà, múc chút canh."

Đỗ Quyên nghe xong âm thầm lắc đầu.

Phùng Thị ăn xong, đem bát đĩa để lại trên ghế, quệt miệng, nhìn Hoàng Lão Thực phân phó nói: "Ăn cơm, cho heo ăn, lên núi đem củi ta chặt hôm qua mang về. Trễ chút đi thôn Đại Dương nhà mẹ để ta báo tin vui..."

Hoàng Lão Thực ngửa đầu, uống một hơi hết canh gà mới nói: "Buổi sáng đi báo tin vui đi."

Phùng Thị cất cao giọng nói: "Củi lửa không kéo về, quay đầu để cho người ngoài khiêng đi, ta mất công không một trận? Người chạy nhanh chút, không thời làm không kịp!"

Hoàng Lão Thực vội gật đầu đáp ứng, lại đem bát đĩa vợ ăn xong thu thập, mới đi ra ngoài.

Lúc điểm tâm, Đỗ Quyên đã đói bụng đến chịu không nổi. Cũng không biết Phùng Thị tính toán như thế nào, rốt cuộc là làm cách nào có sữa cho mình ăn đây, chuẩn bị dùng gạo canh nuôi lớn sao. Nếu cho uống nước cơm, sao không nghe thấy nàng phân phó lấy nước cơm.

Kỳ thật nước cơm cũng không sai. Nàng nhớ lại, Lý Đôn nấu nước cơm, thêm đường đỏ, thật thơm, đậm sệt như sữa. Vừa nghĩ, một bên chép miệng ba hai lần, nhớ hương vị đó vô cùng.

Đang giãy dụa trong cảnh đói khát, bên ngoài truyền đến một giọng nói lớn, là Lâm Đại Đầu: "Lão Thực huynh đệ, đệ muội xuống sữa chưa?"

Hoàng Lão Thực nói: "A, xuống sữa? Ta không biết! Ta đi hỏi một chút."

Tiếp, hấn dí sát vào cửa sổ hỏi: "Nương Tước Nhi, xuống sữa sao?"

Phùng Thị ngậm chặt miệng không lên tiếng, sắc mặt hết sức khó coi.

Bên ngoài lại hỏi một tiếng nữa, Phùng Thị mới không nhin được đáp: "Chưa xuống đâu!"

Hoàng Lão Thực liền quay đầu nhìn Lâm Đại Đầu nói: "Còn chưa. Ai, sao người tốt như vậy?"

Lâm Đại Đầu vội nói: "Không có việc gì, không có việc gì! Mang đến nhà ta đi. Ở gần nhau, chút chuyện như thế còn không giúp? Vợ ta sữa coi như tốt, đều một miếng cho nha đầu nhà người ăn, cũng không đáng giá gì."

Hoàng Lão Thực không ngờ hẳn thông tình lý như vậy, vô cùng cảm kích, nói cảm tạ.

Phùng Thị vẫn không lên tiếng.

Đỗ Quyên trơ mắt nhìn mình bị ném vào trong hố Lâm Đại Đầu đào nhưng không còn cách nào.

Mới một hồi công phu, vợ Đại Đầu tới.

Nàng tựa hồ đi quá mau, vào cửa phòng vừa thở vừa nói: "Hoa Nhi đói hỏng đi?"

Phùng Thị nghe xong ngượng ngùng, nói: "Làm khó tàu tử đến. Yêu, Xuân Nhi cũng ôm tới! Còn chưa ăn điểm tâm đi? Mau ngồi xuống nói chuyện."

Vợ Đại Đầu ngồi xuống trên ghế cạnh đầu giường, vừa cười nói: "Vội vàng ăn một chén. Đại Đầu nói người không xuống sữa, Hoa Nhi đói bụng đến khóc. Ta nghe xong không yên lòng, vội qua đây. Đem Xuân Nhi đến, cho 2 đứa bú luôn đỡ mệt công."

Đỗ Quyên nghe xong không còn lời gì để nói. Nàng khóc lúc nào chứ?

Khẳng định là Lâm Đại Đầu mở to mắt nói dối!

Phùng Thị cũng sững sốt, vội nói: "Đứa nhỏ này thực ngoan, từ tối qua đến sáng nay một tiếng cũng không nói ra. Đại Đầu ca cũng thật là, hỏi thúc người như vậy, hại người điểm tâm cũng chưa ăn xong."

Vợ Đại Đầu ước chừng hiểu tâm tư của nam nhân nhà mình, không khỏi đỏ mặt, vội chuyển hướng nói: "Đợi ta trở về ăn thêm. Đến, đem Hoa Nhi cho ta, ta dứt nàng."

Nói xong, sớm vén vạt áo lên, đem bộ ngực lộ ra.

Đỗ Quyên bị Phùng Thị ôm dậy, đưa cho vợ Đại Đầu.

Đồng thời, nàng cũng thấy rõ tiểu hài tử trong lòng nàng: tóc đen huyền, mắt đen, trán rộng, mi cong lông thẳng, mũi, miệng đều lớn nhỏ thích hợp, màu da không thật trắng, má bầu bầu, nhìn thập phần đáng yêu.

Đây chính là tiểu Lâm Xuân.

Đỗ Quyên tìm vui trong đau khổ, nhìn Lâm Xuân cười.

Lâm Xuân tựa hồ đối với Đỗ Quyên cũng thực hứng thú, từ cái nhìn đầu tiên thấy nàng đã nhìn thẳng không buông. Mẹ nó xoay mặt hẳn bú sữa, hẳn không ăn, chỉ lo nhìn Đỗ Quyên.

Vợ Đại Đầu ngạc nhiên nói: "Đứa bé này bị làm sao?"

Làm sao không biết, chỉ biết tiểu Lâm Xuân hoàn toàn bị Đỗ Quyên hấp dẫn. Thấy nàng vẫn cười, bỗng nhiên vươn tay nhỏ ra, sờ mặt nàng.

Đỗ Quyên vội vươn tay nhỏ ra, so móng vuốt chim không lớn hơn được bao nhiêu, ngăn trở, cười nói: "Tiểu tử, nam nữ thụ thụ bất thân, hiểu không?"

Y y nha nha, tiểu Lâm Xuân đương nhiên không hiểu, bắt quá hẳn hưng phấn cười, cầm lấy tay Đỗ Quyên dùng sức lay động, khoe miệng nhỏ một chuỗi chất lỏng trong suốt.

Hắn đã sáu tháng, sức lực rất lớn, nắm làm đau Đỗ Quyên.

Thấy hẳn ha hả cười vui vẻ, Đỗ Quyên bỗng nhiên giật mình, một tay còn lại vội vàng tránh ra, đưa cái "OK" thể, đến trước mắt hẳn.

Lâm Xuân ngừng lại không động, lẳng lẳng nhìn tay kia.

Đỗ Quyên cảm thấy có vấn đề, vội thu "OK", lại duỗi hai đầu ngón tay ra, khoa tay múa chân đưa cái thể thẳng lợi lên, sau đó trừng lớn mắt nhìn Lâm Xuân, hi vọng hẳn cho chút phản ứng.

Phản ứng của Tiểu Lâm Xuân là bắt lấy tay Đỗ Quyên đưa vào miệng!

Ngươi, đồ ăn hàng!

Đỗ Quyên nhin không được ừ ừ, đem tay giật trở về.

Nhưng tiểu tử này lớn thảng hơn nàng, nàng căn bản giật lại không được.

Đỗ Quyên sốt ruột tìm người, quên bên cạnh còn có 2 người xem. Vợ Đại Đầu và Phùng Thị thấy 2 đứa trẻ gặp mặt đầy vẻ thân thiết, đều kinh ngạc không thôi. Vợ Đại Đầu đặc biệt cao hứng, cười không khép được miệng.

"Ôi, 2 đứa bé này, thật hòa thuận! Đến, bú sữa, bú sữa!"

Tiểu Lâm Xuân mắt điếc tai ngơ, như trước nhìn chằm chằm "mỹ muội" đối diện không buông.

Vợ Đại Đầu nóng nảy, nói: "Đứa bé này, sao lại không ăn đâu? Xem ra 2 đứa bú một lúc không được, chỉ lo chơi, không chịu ăn."

Lời của nàng nhắc nhở Đỗ Quyên, vội quay đầu bú sữa, không để ý tới Lâm Xuân.

Ăn xong sớm một chút để người ta đi về, đỡ phải chậm trễ công phu người ta.

Tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên bú sữa, cũng theo bú sữa.

Vợ Đại Đầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hai con 2 cánh tay đỡ một đứa, một mặt và Phùng Thị nói chuyện.

Phùng Thị hăm mộ nhìn nàng nói: "Xem Xuân Nhi nhà ngươi, bộ dạng khoẻ mạnh khác khinh, rắn chắc ghê."

Vợ Đại Đầu nghe xong cao hứng, nói: "Hắn ăn được. Ta đủ sữa, hắn 1 ngày ăn năm sáu lần. Ăn no còn cố nuốt, luôn bị ọc sữa. Ta cũng không dám cho hắn ăn nhiều."

Bên trong 2 phụ nhân nói chuyện, bên ngoài 2 nam nhân cũng nói chuyện.

Hoàng Lão Thực cảm tạ Lâm Đại Đầu nhiều lần, Lâm Đại Đầu thập phần hào sảng, lớn tiếng nói: "Đừng khách khí. Không phải chỉ một ngụm sữa sao, nơi nào ăn đến nghèo. Ta không cùng ngươi nói nữa, ta phải đi, đi Trần gia xem xem có trứng gà hay không mượn mười cái, cho nương Xuân Nhi có thêm sữa. Hai đứa bé bú sữa như vậy, không ăn bổ thân mình là không được. Tiểu tử kia còn ăn nhiều, một ngày muốn ăn năm sáu lần!"

Trong phòng ngoài phòng người nghe được đều ngẩn người.

Đỗ Quyên dập đầu bội phục.

Cái này Lâm Đại Đầu!

Sự giả dối giản dị, lòng tham rất rõ ràng thẳng thắn, thực phù hợp tâm tư nông dân, bởi vì nói sâu người nghe không hiểu.

Hoàng Lão Thực phản ứng chậm một chút, Phùng Thị mặt đỏ lên kêu vọng ra bên ngoài: "Lão Thực, đem múc một chén canh gà cho Lâm tẩu tử."

Vợ Đại Đầu hoảng hốt vội nói: "Không cần! Không cần! Ta về nhà ăn đi. Nhà ta còn có trứng gà..."

Nàng bên này cố gắng xuống đài, nam nhân của nàng ở bên ngoài phá

Lâm Đại Đầu ở bên ngoài nói: "Trong nhà đâu còn trứng gà đâu? Tôi qua không nhặt hết sao! Đào tử, đệ muội vừa nói như vậy, vậy cũng tốt, ngươi chớ khách khí, đều không phải là người ngoài. Ta nói thật, đệ muội một ngày hay nửa ngày, không biết lúc nào mới xuống sữa. Nếu tối nay hay sáng mai mới xuống sữa, 2 đứa bé này đều dựa vào ngươi nuôi. Ngươi ăn một chén canh gà, có thể cho trẻ ăn no, cũng tương đương nàng ăn!"

Hoàng Lão Thực chê cười nói: "Điều này cũng nói được!"

Vợ Đại Đầu xấu hổ, không chịu nổi nam nhân của mình, hướng ra ngoài mắng: "Lâm Đại Đầu, ngươi không đi nhờ cỏ, tính tại đây ăn giò sao! Ta ăn 2 củ khoai núi, cũng có sữa giống vậy. Đi, ngươi đi! Chỉ có một con gà, đệ muội mới ở cũ, ta ăn không phải là táng tận lương tâm!"

Phùng Thị vội nói: "Nào lợi hại như vậy? Lão Thực người nhanh mức đến đây đi!"

Lâm Đại Đầu bên ngoài nói tiếp: "Ta kêu người đoạt ăn từ miệng đệ muội sao? Đây là đúng dịp, chúng ta không có trứng gà, người phải cho 2 đứa nhỏ bú, ta đành phải nghĩ biện pháp."

Lại chuyên hướng Hoàng Lão Thực nói: "Nữ nhân nuôi con nhất định phải ăn tốt, bằng không không có sữa. Nhà ta sữa tốt, đều do ta nuôi ra. Từ khi sinh Xuân Nhi, trứng gà nhà ta, ngay cả lão Đại, lão Nhị nhà ta cũng không cho chạm vào, toàn để nương Xuân Nhi ăn nên mới có sữa nhiều."

Hoàng Lão Thực nói đúng, đi phòng bếp mức canh gà.

Lâm Đại Đầu ở trong phòng nghỉ nói: "Đào tử, người đừng lo lắng đệ muội. Nàng đang ở cũ, nương Nhị gia, thôn trên, đều đến tặng lễ, còn có thể thiếu gà và trứng gà ăn sao?"

Đỗ Quyên lần nữa bị hấn khôn khéo tính kế kinh sợ, đồng thời đáy lòng dâng lên cảm giác không ổn nếu Phùng Thị không thể xuống sữa, còn chưa thấy bóng dáng "Ổ cũ lễ" sợ là khó giữ được.

Phùng Thị mạnh mẽ chống mặt, nhìn vợ Đại Đầu nói: "Đào tử, người đừng nguợng nguợng. Người giúp ta cho con ta bú sữa, ăn một chén canh gà, có gì đáng nói chứ".

Chương 10

Một Chén Canh Gà

Hoàng Lão Thực không ngờ hẳn thông tình lý như vậy, vô cùng cảm kích, nói cảm tạ.

Phùng Thị vẫn không lên tiếng.

Đỗ Quyên trơ mắt nhìn mình bị ném vào trong hố Lâm Đại Đầu đào nhưng không còn cách nào.

Mới một hồi công phu, vợ Đại Đầu tới.

Nàng tựa hồ đi quá mau, vào cửa phòng vừa thở vừa nói: "Hoa Nhi đói hỏng đi?"

Phùng Thị nghe xong ngượng ngùng, nói: "Làm khó tẩu tử đến. Yêu, Xuân Nhi cũng ôm tới! Còn chưa ăn điểm tâm đi? Mau ngồi xuống nói chuyện."

Vợ Đại Đầu ngồi xuống trên ghế cạnh đầu giường, vừa cười nói: "Vội vàng ăn một chén. Đại Đầu nói người không xuống sữa, Hoa Nhi đói bụng đến khóc. Ta nghe xong không yên lòng, vội qua đây. Đem Xuân Nhi đến, cho 2 đứa bú luôn đỡ mệt công."

Đỗ Quyên nghe xong không còn lời gì để nói. Nàng khóc lúc nào chứ?

Khẳng định là Lâm Đại Đầu mở to mắt nói dối!

Phùng Thị cũng sững sốt, vội nói: "Đứa nhỏ này thực ngoan, từ tối qua đến sáng nay một tiếng cũng không nói ra. Đại Đầu ca cũng thật là, hỏi thúc người như vậy, hại người điểm tâm cũng chưa ăn xong."

Vợ Đại Đầu ước chừng hiểu tâm tư của nam nhân nhà mình, không khỏi đỏ mặt, vội chuyển hướng nói: "Đợi ta trở về ăn thêm. Đến, đem Hoa Nhi cho ta, ta dứt nàng."

Nói xong, sớm vén vạt áo lên, đem bộ ngực lộ ra.

Đỗ Quyên bị Phùng Thị ôm dậy, đưa cho vợ Đại Đầu.

Đồng thời, nàng cũng thấy rõ tiểu hài tử trong lòng nàng: tóc đen huyền, mắt đen, trán rộng, mi cong lông thẳng, mũi, miệng đều lớn nhỏ thích hợp, màu da không thật trắng, má bầu bầu, nhìn thập phần đáng yêu.

Đây chính là tiểu Lâm Xuân.

Đỗ Quyên tìm vui trong đau khổ, nhìn Lâm Xuân cười.

Lâm Xuân tựa hồ đối với Đỗ Quyên cũng thực hứng thú, từ cái nhìn đầu tiên thấy nàng đã nhìn thẳng không buông. Mẹ nó xoay mặt hẳn bú sữa, hẳn không ăn, chỉ lo nhìn Đỗ Quyên.

Vợ Đại Đầu ngạc nhiên nói: "Đứa bé này bị làm sao?"

Làm sao không biết, chỉ biết tiểu Lâm Xuân hoàn toàn bị Đỗ Quyên hấp dẫn. Thấy nàng vẫn cười, bỗng nhiên vươn tay nhỏ ra, sờ mặt nàng.

Đỗ Quyên vội vươn tay nhỏ ra, so móng vuốt chim không lớn hơn được bao nhiêu, ngăn trở, cười nói: "Tiểu tử, nam nữ thụ thụ bất thân, hiểu không?"

Y y nha nha, tiểu Lâm Xuân đương nhiên không hiểu, bắt quá hẳn hưng phấn cười, cầm lấy tay Đỗ Quyên dùng sức lay động, khoe miệng nhỏ một chuỗi chất lỏng trong suốt.

Hắn đã sáu tháng, sức lực rất lớn, nắm làm đau Đỗ Quyên.

Thấy hẳn ha hả cười vui vẻ, Đỗ Quyên bỗng nhiên giật mình, một tay còn lại vội vàng tránh ra, đưa cái "OK" thể, đến trước mắt hẳn.

Lâm Xuân ngừng lại không động, lẳng lẳng nhìn tay kia.

Đỗ Quyên cảm thấy có vấn đề, vội thu "OK", lại duỗi hai đầu ngón tay ra, khoa tay múa chân đưa cái thể thẳng lợi lên, sau đó trừng lớn mắt nhìn Lâm Xuân, hi vọng hẳn cho chút phản ứng.

Phản ứng của Tiểu Lâm Xuân là bắt lấy tay Đỗ Quyên đưa vào miệng!

Ngươi, đồ ăn hàng!

Đỗ Quyên nhin không được ừ ừ, đem tay giật trở về.

Nhưng tiểu tử này lớn thảng hơn nàng, nàng căn bản giật lại không được.

Đỗ Quyên sốt ruột tìm người, quên bên cạnh còn có 2 người xem. Vợ Đại Đầu và Phùng Thị thấy 2 đứa trẻ gặp mặt đầy vẻ thân thiết, đều kinh ngạc không thôi. Vợ Đại Đầu đặc biệt cao hứng, cười không khép được miệng.

"Ôi, 2 đứa bé này, thật hòa thuận! Đến, bú sữa, bú sữa!"

Tiểu Lâm Xuân mắt điếc tai ngơ, như trước nhìn chăm chăm "mỹ muội" đối diện không buông.

Vợ Đại Đầu nóng nảy, nói: "Đứa bé này, sao lại không ăn đâu? Xem ra 2 đứa bú một lúc không được, chỉ lo chơi, không chịu ăn."

Lời của nàng nhắc nhở Đỗ Quyên, vội quay đầu bú sữa, không để ý tới Lâm Xuân.

Ăn xong sớm một chút để người ta đi về, đỡ phải chậm trễ công phu người ta.

Tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên bú sữa, cũng theo bú sữa.

Vợ Đại Đầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hai con 2 cánh tay đỡ một đứa, một mặt và Phùng Thị nói chuyện.

Phùng Thị hâm mộ nhìn nàng nói: "Xem Xuân Nhi nhà ngươi, bộ dạng khoẻ mạnh khác khinh, rắn chắc ghê."

Vợ Đại Đầu nghe xong cao hứng, nói: "Hắn ăn được. Ta đủ sữa, hắn 1 ngày ăn năm sáu lần. Ăn no còn cố nuốt, luôn bị ọc sữa. Ta cũng không dám cho hắn ăn nhiều."

Bên trong 2 phụ nhân nói chuyện, bên ngoài 2 nam nhân cũng nói chuyện.

Hoàng Lão Thực cảm tạ Lâm Đại Đầu nhiều lần, Lâm Đại Đầu thập phần hào sảng, lớn tiếng nói: "Đừng khách khí. Không phải chỉ một ngụm sữa sao, nơi nào ăn đến nghèo. Ta không cùng ngươi nói nữa, ta phải đi, đi Trần gia xem xem có trứng gà hay không mượn mười cái, cho nương Xuân Nhi có thêm sữa. Hai đứa bé bú sữa như vậy, không ăn bổ thân mình là không được. Tiểu tử kia còn ăn nhiều, một ngày muốn ăn năm sáu lần!"

Trong phòng ngoài phòng người nghe được đều ngẩn người.

Đỗ Quyên dập đầu bội phục.

Cái này Lâm Đại Đầu!

Sự giả dối giản dị, lòng tham rất rõ ràng thẳng thắn, thực phù hợp tâm tư nông dân, bởi vì nói sâu người nghe không hiểu.

Hoàng Lão Thực phản ứng chậm một chút, Phùng Thị mặt đỏ lên kêu vọng ra bên ngoài: "Lão Thực, đem múc một chén canh gà cho Lâm tẩu tử."

Vợ Đại Đầu hoảng hốt vội nói: "Không cần! Không cần! Ta về nhà ăn đi. Nhà ta còn có trứng gà..."

Nàng bên này cố gắng xuống đài, nam nhân của nàng ở bên ngoài phá

Lâm Đại Đầu ở bên ngoài nói: "Trong nhà đâu còn trứng gà đâu? Tôi qua không nhặt hết sao! Đào tử, đệ muội vừa nói như vậy, vậy cũng tốt, ngươi chớ khách khí, đều không phải là người ngoài. Ta nói thật, đệ muội một ngày hay nửa ngày, không biết lúc nào mới xuống sữa. Nếu tối nay hay sáng mai mới xuống sữa, 2 đứa bé này đều dựa vào ngươi nuôi. Ngươi ăn một chén canh gà, có thể cho trẻ ăn no, cũng tương đương nàng ăn!"

Hoàng Lão Thực chê cười nói: "Điều này cũng nói được!"

Vợ Đại Đầu xấu hổ, không chịu nổi nam nhân của mình, hướng ra ngoài mắng: "Lâm Đại Đầu, ngươi không đi nhờ cỏ, tính tại đây ăn giò sao! Ta ăn 2 củ khoai núi, cũng có sữa giống vậy. Đi, ngươi đi! Chỉ có một con gà, đệ muội mới ở cữ, ta ăn không phải là táng tận lương tâm!"

Phùng Thị vội nói: "Nào lợi hại như vậy? Lão Thực người nhanh mức đến đây đi!"

Lâm Đại Đầu bên ngoài nói tiếp: "Ta kêu người đoạt ăn từ miệng đệ muội sao? Đây là đúng dịp, chúng ta không có trứng gà, người phải cho 2 đứa nhỏ bú, ta đành phải nghĩ biện pháp."

Lại chuyển hướng Hoàng Lão Thực nói: "Nữ nhân nuôi con nhất định phải ăn tốt, bằng không không có sữa. Nhà ta sữa tốt, đều do ta nuôi ra. Từ khi sinh Xuân Nhi, trứng gà nhà ta, ngay cả lão Đại, lão Nhị nhà ta cũng không cho chạm vào, toàn để nương Xuân Nhi ăn nên mới có sữa nhiều."

Hoàng Lão Thực nói đúng, đi phòng bếp múc canh gà.

Lâm Đại Đầu ở trong phòng nghỉ nói: "Đào tử, người đừng lo lắng đệ muội. Nàng đang ở cũ, nương Nhị gia, thôn trên, đều đến tặng lễ, còn có thể thiếu gà và trứng gà ăn sao?"

Đỗ Quyên lần nữa bị hấn khôn khéo tính kế kinh sợ, đồng thời đáy lòng dâng lên cảm giác không ổn nếu Phùng Thị không thể xuống sữa, còn chưa thấy bóng dáng "Ổ cũ lễ" sợ là khó giữ được.

Phùng Thị mạnh mẽ chống mặt, nhìn vợ Đại Đầu nói: "Đào tử, người đừng nguơng nguơng. Người giúp ta cho con ta bú sữa, ăn một chén canh gà, có gì đáng nói chứ."

Chương 11

Suýt Chút Nữa Bị Đè Chết

Vợ Đại Đầu đỏ mặt nói: "Đệ muội cũng đừng chê cười ta. Chúng ta ở cách vách, tính tình chồng ta người cũng hiểu được chút, cái khác đều tốt, chỉ là tâm quá nhỏ, có chút keo kiệt. Nói cho người nghe, ta cũng không sợ mất mặt. Ta không phải ăn không đồ của người, chỉ là người đang ở cũ, trong nhà cũng không có thứ tốt, gà và trứng gà là ta đưa đến, chẳng lẽ ta lại tới đây ăn? Một con gà có bao nhiêu, ta ăn một chén thì còn lại gì? Tối qua bà bà người mang đến một rô trứng gà, người lại cương để nạng cầm về. Không bồi bỏ thân thể người tốt sao được!"

Lời nói này xuất phát từ nội tâm, Phùng Thị nghe xong trong lòng dễ chịu rất nhiều.

Nàng vội cười nói: "Đừng nói lời khách khí này. Ngày thường hai ta như thế nào, người là dạng người gì ta đều biết. Đại Đầu ca nói cũng đúng, người được tin sẽ đến đưa ở cũ lễ, ta sẽ được ăn không ít. Người yên tâm ăn đi!"

Vợ Đại Đầu "Phi" một tiếng, nói: "Ta còn ngại hấn nói chuyện mất mặt!"

Hai người nói cười, về mặt thoải mái không ít.

Đỗ Quyên cũng nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy thím Lâm này coi như không tệ

Trong phòng bếp, Hoàng Lão Thực từ bếp lò mang ra nồi hầm, cầm cái bát múc canh gà.

Lâm Đại Đầu lại gần, cười đùa nói: "Vót hai chân gà, thứ đó phát sữa. Nhưng có trứng non không? Thứ kia tốt nhất, phát sữa nhiều nhất..."

Hoàng Lão Thực nói: "Buổi sáng nướng Tước Nhi ăn một chén, chân gà đã ăn hết rồi. Người không gặp ngày, trứng non đã ăn hết rồi."

Nói xong múc một chén canh, vót mấy khối thịt gà xong muốn che nồi lại.

Lâm Đại Đầu vội đưa tay ngăn lại, đem nồi hơi hơi nghiêng lệch, dùng muôi gỗ ở bên trong trộn lẫn hai lần, vót ra một cái đùi gà, cười nói: "Còn có một cái." Vội để vào trong chén, lại múc thêm một muống thịt gà, bát kia trong nước canh lập tức đầy đến mép bát.

Hoàng Lão Thực nhìn ngẩn người, lắp bắp nói: "Này... Đại Đầu ca, tốt xấu gì cũng nên để lại một chút cho nướng Tước Nhi. Nàng muốn xuống sữa đâu!"

Hắn không so được Lâm Đại Đầu da dày, nói láo, thế nhưng không che giấu được, mất nhiều cũng bắt đầu đau lòng.

Lâm Đại Đầu vội từ trong bát lại múc nửa muôi canh đổ vào nôi, bằng không không bung được, sau đó cười nói: "Người nhìn xem, trong nôi còn không ít nha! Ta đây cũng là vì tốt cho người, quay đầu đệ muôi buổi tối còn chưa xuống sữa, con gái người còn phải bú sữa vợ ta."

Một câu nói làm Hoàng Lão Thực ngậm miệng.

Cũng rất có khả năng. Lát nữa không tránh khỏi đi cầu Lâm gia, không bằng đem gà đưa Lâm tẩu tử ăn, buổi tối xin sữa cũng dễ nói chuyện. Nghĩ ổn thỏa nên không hề so đo, cẩn thận bung bát bước đi.

Lâm Đại Đầu vì vợ tranh thủ một chén canh gà, tâm tình thập phần sung sướng. Đi theo đến nhà chính, đối trong phòng hô một tiếng, nói: "Nương Xuân Nhi, ta đi về trước. Thu thập hảo hây đi."

Vợ hắn tức giận nói: "Người đi thì đi, dong dài cái gì!"

Lâm Đại Đầu không đi, đứng cười híp mắt nhìn Hoàng Lão Thực.

Hoàng Lão Thực bung bát, đứng tại cửa phòng hỏi: "Nương sắp nhỏ, canh gà múc tới, ta đưa vào?"

Lúc này, Đỗ Quyên và Lâm Xuân đều bú xong, được đặt xuống giường, Phùng Thị dùng thân mình chắn bên ngoài, vợ Đại Đầu đang chỉnh xiêm y.

Phùng Thị vội vàng hướng bên ngoài kêu lên: "Người chờ chút, Lâm tẩu tử tới lấy."

Vợ Đại Đầu đem xiêm y sửa lại xong, đi tới cửa nhận lấy chén. Đang muốn xoay người, chợt thấy Lâm Đại Đầu còn chưa đi, trợn mắt nói: "Người còn không đi? Còn muốn ở đây ăn bữa trưa cơm?"

Lâm Đại Đầu vội nói: "Đi liền, đi liền!"

Quả nhiên lần này đi thật.

Chờ hắn đi xong, Hoàng Lão Thực cũng bị Phùng Thị thúc giục lên núi mang củi về.

Vợ Đại Đầu kêu Hoàng Tước Nhi cầm bát đến, đem bát canh gà phân một nửa ra, cứng rắn đưa cho Phùng Thị, nói: "Người cũng ăn một nửa. Bằng không ta ăn người xem, ta không nuốt được."

Hai người đẩy qua đẩy lại nửa ngày, Phùng Thị không có cách nào, chỉ phải tiếp nhận.

Tuy thế, sắc mặt càng giãn ra, cùng vợ Đại Đầu nói chuyện khẩu khí thân mật không ít, bộ dáng tri tâm.

Nàng kêu Tước Nhi đến, gấp hai khối thịt gà cho nàng ăn, mình chỉ uống một chút canh, nói là buổi sáng đã ăn một chén, lúc này không ăn được.

Hai lớn một nhỏ chia nhau ăn một chén canh gà, vui vẻ ấm áp. Đỗ Quyên cảm động, mà tiểu Lâm Xuân như phát hiện một vật chơi vui, từ khi thấy Đỗ Quyên, ánh mắt ít khi rời đi nàng, lúc này nghiêng đầu nhỏ đối với nàng "nga a" không ngừng, cố gắng gọi ra chú ý của nàng.

Đỗ Quyên cảm thấy, từ ngày hôm qua sau khi vào nhà này, không khí trước mắt là ấm áp nhất.

Nàng một bên nghe 2 phụ nữ đông gia dài tây gia ngắn nói chuyện phiếm, vừa hướng Lâm Xuân mỉm cười, lại lo lắng hẳn luôn nghe cổ nhìn mình như vậy, quay đầu rơi xuống, đem cổ làm méo thì phiền toái. Trời! 2 người lớn chỉ lo nói chuyện phiếm, cũng không chú ý bọn họ.

Đỗ Quyên thấy tiểu tử này chỉ lo nhìn nàng, cảm thấy hết sức kỳ quái, vì thế lại làm ra rất nhiều động tác ở kiếp trước, thăm dò hẳn có phải là Lý Đôn chăng.

Vì thế, nàng hoa quyền đánh đèn.

Như có người thấy, nhất định sẽ kinh hãi rớt càm.

Một đứa con nít vung quyền, có thể không sợ hãi sao!

Đỗ Quyên làm như vậy là có duyên có. Kiếp trước nàng và Lý Đôn đến thôn Thanh Tuyền, rất vui vẻ hạnh phúc, ngay cả ăn cơm cũng không quên đánh quyền. Đỗ Quyên làm nũng chơi xấu, đem đồ ăn trong bát Lý Đôn đều gấp vào chén mình. Lý Đôn chứa đầy ý cười nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa, sủng nịch, làm nàng an tâm và vui sướng!

Thấy Đỗ Quyên động tay không ngừng, tiểu Lâm Xuân an tĩnh lại, chứa đầy ý cười nhìn nàng. Nhưng cũng chỉ là nhìn, căn bản không đáp trả hành động của nàng.

Đỗ Quyên suy sụp dừng tay.

Xem ra hẳn không phải là Lý Đôn, nàng không nên uổng phí khí lực.

Nàng mệt muốn chết rồi, chung quy thân thể này quá nhu yếu, không phải muốn làm gì là làm, nên nhắm mắt lại ngủ.

Tiểu Lâm Xuân thấy nàng không động cũng không cười, cũng không thèm nhìn hẳn, lại "nga a" kêu lên.

Lần này, Đỗ Quyên không để ý tới hẳn, buồn ngủ.

Nàng mới vừa gặp đại nạn, cũng không tinh thần đỡ trẻ còn bú sữa, chính nàng còn cần người đỡ đây!

Tiểu Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên không để ý tới mình, không biết làm sao.

Tĩnh một hồi, hẳn bỗng nhiên hướng Đỗ Quyên bò tới.

Hai người vốn là sóng vai nằm, hấn chỉ lật người, liền và Đỗ Quyên mặt đối mặt, tay phải còn chông ngực trái của nàng, ép tới Đỗ Quyên quát to một tiếng: "Ái da, mẹ của ta nha! Đau chết ta "

Những lời này chuyển hoá thành "Ân a" một tiếng trẻ con hét thảm, tiêu Lâm Xuân cả kinh run run một cái, tay phải vừa trượt, liền trượt đến bên trái Đỗ Quyên. Rồi lại nhịn không được, cánh tay nhỏ mềm nhũn, cả người liền ghé vào người Đỗ Quyên.

Hoàn hảo, đầu không nện vào mặt Đỗ Quyên. Bởi cổ hấn có chút sức, đầu vẫn là mềm. Nhưng hấn bị Đỗ Quyên làm kinh sợ, mở rộng cái miệng nhỏ nhắn ra sững sờ, miệng treo xuống một chuỗi dài nước miếng, nhỏ vào má vào miệng của Đỗ Quyên.

Tiểu tử này vừa lộ ra hai cái răng sữa, chính là lúc nước miếng tràn lan.

Đỗ Quyên chỉ cảm thấy mình nhanh hôn mê , rớt cuộc bắt chấp kêu to lên.

Nếu không lớn tiếng, nàng sẽ bị tiểu tử này đè chết, còn làm ngực bên trái đau, ép tới thở không thông. Nàng tạm thời không lo lắng chuỗi nước miếng từ trên trời giáng xuống kia.

Chương 12

Bộ Dạng Không Giống Cha Mẹ

Tiếng kêu của Đỗ Quyên rớt cuộc kinh động đến Phùng Thị và vợ Đại Đầu.

Hai người quay đầu nhìn lại, đều cực kỳ hoảng sợ: "Ái da, đây là làm sao?"

Vợ Đại Đầu mắng: "Tiểu tử đáng chết, xem đề muội muội hỏng rồi!"

Phùng Thị vội nghiêng người ôm lấy Lâm Xuân, đưa cho vợ Đại Đầu, mình lại ôm lấy Đỗ Quyên, vỗ sau lưng nàng, dỗ nói: "Đừng khóc! Đừng khóc! Bị đề hỏng rồi? Có đau hay không?"

Đỗ Quyên ủy khuất cực kỳ, khóc hai tiếng lại không muốn khóc, cảm thấy lao lực, tràn ngập oán niệm nhìn tiểu Lâm Xuân, nàng vừa ý thức được mình ăn một chuỗi nước miếng của hắn, tức đòi mạng.

Tuy nói là nước miếng con nít, kia cũng làm cho người khó chịu.

Lâm Xuân mặt đầy vẻ vô tội nhìn Đỗ Quyên, hồn nhiên không biết vừa rồi thiếu chút nữa mình lấy mạng nhỏ của nàng, còn chiếm tiện nghi người ta.

Vợ Đại Đầu vừa buồn cười lại vui vẻ, cảm thấy con trai và cô gái này thật hợp ý, càng kiên định hơn chuyện làm mai.

Nàng ra vẻ tức giận vỗ nhẹ hông con trai hai lần, nói: "Vật nhỏ này hôm nay thật lạ, thấy muội muội là muốn đề lên trên. Thích muội muội, cũng không thể khi dễ nàng, phải chiếu cố muội muội..."

Nói liên miên căn nhắc giáo huấn con trai xong, không hề quản hắn có nghe hiểu hay không.

Phùng Thị không dỗ Đỗ Quyên nữa, Hoàng Tước Nhi cũng tới gần bên giường đùa muội muội.

Không dễ dàng đem 2 đứa bé an định lại, chợt nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm Lâm Đại Đầu: "Thu Sinh, cha đi. Mang đệ đệ chơi ở cửa nhà, không cho chạy xa tinh nghịch. Để ý một chút, nghe gà đẻ trứng phải nhặt ngay, đừng để mèo tham ăn trộm. Chơi một hồi phải ra sau viện, đem lá dưới gốc cây quét gọn, dùng ki hốt rác hốt đến cửa bếp lò, để dành đốt lửa. Có phân heo phải dùng sọt đựng phân, nhặt đổ vào hầm cầu..."

Hắn nói, một thanh âm thiếu niên trả lời, "Ta hiểu được", hoặc là "Hiểu được cha."

Phùng Thị nhìn vợ Đại Đầu, nhìn ra được nàng có chút ngượng ngùng, nói: "Là hấn suốt ngày dong dài, vô nghĩa không biết bao nhiêu."

Phùng Thị thở dài: "Đại Đầu ca thận trọng lo gia đình, người có phúc khí. Không giống tên kia của ta, như cái xác, đẩy một chút chuyền một chút, người không đẩy hấn sẽ không động."

Vợ Đại Đầu vội nói: "Lão Thục huynh đệ tuy nói chậm chạp, còn không phải mọi sự tất cả nghe theo người! Nhà này do người làm chủ, nói một thì không có hai..."

Hai người ngôn ngữ nhún nhường, đều đem nam nhân đối phương khen một phen, quở trách nam nhân của mình không phải, chỉ tiếc bọn họ không thể bù đắp.

Nói hăng say, Lâm Đại Đầu qua Hoàng gia, hướng vào phòng hô: "Nương Xuân Nhi, ta đi. Người cho bú nhanh đi về, xiêm y chúng ta còn chưa giặt đâu."

Vợ hấn không nhịn được trả lời: "Kêu cái gì mà kêu! Ta lập tức trở về."

Lâm Đại Đầu không lên tiếng, lúc này đi thật.

Đỗ Quyên vốn là người tùy tính, hơn nữa đối với nhà mới này còn chưa sinh ra lòng trung thành, bởi vậy ôm tâm tình của người đứng nhìn quan sát hết thấy. Bây giờ nhìn Phùng Thị, thấy nàng thật đáng thương. Sinh con bị thua thiệt nhiều không nói, con trai lại mất. Nói là ở cũ, ngay cả người hầu hạ chiếu ứng cũng không có. Thím Lâm coi như nhiệt tâm, nhưng nam nhân nàng so với quý còn tinh ma hơn, lại keo kiệt, có lòng tham, cho dù nàng muốn giúp, nam nhân nàng cũng sẽ ngăn cản.

Nàng không khỏi lo lắng, đợi Thím Lâm đi, cơm trưa ai làm?

Tiểu thư tử? Hay là Phùng Thị làm?

Buồn lo vô cớ, bên ngoài có người tới: "Đại ca, đại tâu, ở nhà sao?"

Vợ Đại Đầu vội thấp giọng nói: "Đệ muội người tới. Người tiếp đón nàng, ta giúp người đem phòng thu thập, giặt tã tắm rửa, nấu cơm..."

Có lẽ nàng cảm thấy ăn canh gà bị mắc nợ, không chịu bước đi, hoặc vì duyên cớ, nói Hoàng Lão Thục không ở nhà, đợi lát nữa người Hoàng gia tới không ai thu xếp, muốn ở lại giúp một tay.

Vừa rồi Lâm Đại Đầu đã nói, Phùng Thị sao chịu để nàng ở lại, vội vàng nói: "Xiêm y người còn chưa giặt lại có con nhỏ phải chăm sóc. Hai đứa nhỏ ở nhà không có ai quản, người đi nhìn đi, đỡ phải xảy ra chuyện..."

Lời còn chưa dứt, vợ Đại Đầu liền giận trách: "Xem người nói, xiêm y chút nữa giặt cũng không bị hư. 2 tên tiểu tử nghịch ngợm đó không cần người quản, tự đi chơi. Xuân Nhi ở đây cũng tốt. Xem, hấn thích chơi với Hoa Nhi nhà người!"

Phùng Thị đang do dự, vợ Đại Đầu lại nói: "Ta cũng đã giúp người một hai ngày. Tú Anh, không phải ta nói người, trên mặt người không có một chút huyết sắc, còn mặt mũi liều chóng. Ta không giúp người, người có thể đứng lên sao? Lo tính dưỡng vài ngày đi, rồi mắc bệnh, sau này người còn muốn sinh con trai hay không?"

Câu nói sau và chạm thẳng vào tâm khảm Phùng Thị, nàng rớt cuộc cúi đầu.

Vợ Đại Đầu đặt Lâm Xuân xuống giường để hẳn tự mình bò chơi, kêu Phùng Thị coi, nàng tự nhật một đồng tã đi ra ngoài.

Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

"Phượng Cô tới?"

"Tới. Tới hôm qua nghe hẳn nói đại tẩu sinh, ta ăn điếm tâm rồi mới tới. Trong nhà không thanh thảo, cũng không có gì, nên cầm ba mươi trứng gà, bắt một con gà, 2 cân bột mì, một xấp vải bông, còn có một đôi giày tiểu hài tử. Gì đó không nhiều, là tâm ý của ta."

"Ai yêu! vẫn là Phượng Cô biết nói chuyện. Chúng ta ở trong núi, nhà ai tặng lễ không phải là mấy thứ này? Muốn tốt hơn phải đi ra ngoài núi, trong thành mới có."

Nói chuyện, ngoài cửa phòng một thiếu phụ bước vào, nhìn sạch sẽ lưu loát, thấy Phùng Thị gọi đại tẩu.

Hai người khách khí vài câu, Phượng Cô liền đem đồ trong tay để xuống, xách gà mái vào cho Phùng Thị xem nhưng không thể đặt trong phòng, lại xách ra đặt tại bên ngoài, những vật khác liền đặt tại tấm thớt dựa vào tường.

Cất xong, nàng ngồi xuống bên giường, muốn xem cháu gái mới sinh.

Phùng Thị ôm Đỗ Quyên cho nàng xem.

Phượng Cô vội nhận lấy, líu lưỡi trêu đùa Đỗ Quyên, "Nga, cháu gái, ta là tiểu thẩm người. Gọi 'Tiểu thẩm' . Nga, cười một cái..."

Đỗ Quyên ngừng một hồi, cảm thấy ngực không đau như vậy, chuẩn bị tinh thần, rất phối hợp với tiểu thẩm triển khai khuôn mặt tươi cười.

Vì sao gặp người liền cười?

Nàng mới vừa gặp đại nạn, lại và Lý Đôn phân ra, đang thương tâm khổ sở.

Là có nguyên nhân.

Một là kiếp trước bản tính nàng yêu cười. Thứ hai là sau này nàng phải sống ở nhà này, Phùng Thị đáng thương như vậy, nàng muốn vì nàng ra mặt, làm cho mọi người thấy nàng sinh một bé gái thông minh, bù lại đứa con trai đã mất của nàng, đả thương người cười nàng sinh con gái.

Quả nhiên tiểu thẩm Phượng Cô ngây người, cả kinh kêu lên: "Nàng thật cười! Trẻ nhỏ như vậy sao lại biết cười chứ?"

Phùng Thị mỉm cười nói: "Đứa bé này thật lạ, thích cười không thích khóc." Tuy không giải thích chuyện gì xảy ra, thanh âm mơ hồ khoe ra.

Phượng Cô cẩn thận tỉ mỉ nhìn Đỗ Quyên.

Nhìn một hồi lâu, nhìn Phùng Thị cười nói: "Đại tẩu, không phải ta nói, cháu gái so với ngươi và đại ca bộ dạng đẹp hơn. Xem bộ dáng nhỏ xíu này, một chút cũng không giống ngươi và đại ca, thanh tú, trắng nõn..."

Đỗ Quyên nghe xong trong lòng "lộp bộp" một chút, xoay mặt nhìn về phía Phùng Thị, quả nhiên nét mặt Phùng Thị thay đổi.